

[Mærk.]

Jeg kan med disse bemærkninger på hele udvalgets vegne indstille de to lovforslag til uændret vedtagelse i det høje ting.

Ellen Poulsen: Det er rigtigt, at der har været enighed i udvalget om at gå ind for forslaget til lov om hjemmesygepleje. Jeg kan hilse med tilfredshed, at det netop i § 1 siges, at det påhviler kommunalbestyrelsen at drage omsorg for en forsvarlig ordning af hjemmesygeplejen i kommunen. Jeg er ligeledes tilfreds med, at ordningen for landkommunernes vedkommende, hvor de store vanskeligheder kommer frem, skal anerkendes af amtsrådene.

Det er også rigtigt, som udvalgets ordfører sagde, at udvalget især har beskæftiget sig med de økonomiske forhold og dernæst med en rationel ordning navnlig for de små distrikter ude omkring på landet. Jeg kan også være glad for, at man har bibeholdt de tre instanser, der hidtil har taget sig af hjemmesygeplejen, og at det har været muligt selv nu, efter at kommunerne er kommet så stærkt ind i billedet, at bibeholde de private hjemmesygeplejeforeninger. Alle har vist anerkendt det store arbejde, disse foreninger hidtil har udført, og der er vel heller ingen tvivl om, og jeg kunne tænke mig, at den højtærede minister også har været klar over, at ikke mindst her i overgangen var det rigtigt at gennemføre en sådan kombination. Man har jo desværre erfaring for, at hvis en ordning bliver offentlig, vil den medføre visse konsekvenser på det økonomiske område. Kravene er tilsværelse til at blive skærpet.

Sygekasserne er gået med til ordningen, hvortil de svarer 2 kr. pr. medlem. Der kan måske være lidt tvivl, om det er det rigtige, men her er kommet til, men det er det, der har kunnet opnås. Jeg kan også tænke mig, at man i en og anden kommune vil synes, at den refusion, som her er hævet til 50 kr. 50 øre fra 1 kr. 35 øre, ligger lovligt, men også her må man sige, at det er det, man har kunnet opnå.

Vanskelighederne ved den nye ordning vil særlig melde sig ude omkring i de små områder, hvor befolkningen ikke er stor nok til, at sygeplejeordningen virkelig kan betale sig. Her er det, man lægger vægt på, om man fremover kan gennemføre en sammenslutning af visse områder, så der virkelig kan blive det tilstrækkelige antal patienter for en hjemmesygeplejerske. Der vil være visse kommuner, for hvem en sådan sammenlægning enten på grund af deres geografiske beliggenhed eller på grund af områdets størrelse vil blive yderst vanskelig. I § 6 i lovforslaget har vi imidlertid fået det løfte, at en kommune, for hvem sygeplejeordningen bliver meget dyr, med ministerens anbefaling gennem finansudvalget kan få et særligt tilskud, og dette må vi hilse med tilfredshed.

Det er rigtigt, som det også blev nævnt af udvalgets ærede ordfører, at vi i dag har hjemmesygeplejersker i de mindre områder, som gennem en årrække har gjort et godt arbejde. Hvis man nu skal indføre en rationalisering af hjemmesygeplejen, kan det meget vel ske, at en sådan sygeplejerske ikke kan fortsætte arbejdet, idet man kan forudsætte, at hun f. eks. på grund af alder ikke er i stand til at tage køreprøve, hvad der vil blive nødvendigt, hvis hun skal virke i et større område. Der kan også være andre forhold, der gør sig gældende. Udvalget vil derfor meget henstille, at kommunerne vil tage et vidt hensyn til dette problem og søge at skaffe sygeplejersker i overflødiggjorte stillinger beskæftigelse inden for erhvervet. Jeg kan ikke lade være her at nævne, at der skulle være en mulighed inden for et mindre område, nemlig skolesygeplejen, som vi også behandler i øjeblikket. Man har allerede peget på, at det var gavnligt at sammenlægge sundhedsplejerskens og skolesygeplejerskens virksomhed. Men man kunne også tænke sig, at det i et mindre område, hvor der f. eks. er groet en central-skole op, som har skolelægeordning, og hvor man skal have en sygeplejerske, var muligt for hjemmesygeplejersken også at